

РЕШЕНИЕ

№ 1749

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 21.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на
прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **1895** по описа за **2012**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [улица] - партер, срещу
Ревизионен акт №[ЕИК] / 21. 09. 2011 г. на орган по приходите при ТД на НАП С.,
потвърден с Решение № 2328 / 20. 12. 2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и
управление на изпълнението”-С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е
незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от
съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в
обжалваните части. Претендира разноските по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”
– С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира
юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за
основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните
и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от
фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1103921 от 30. 03. 2011 г., издадена от Е.
В. – на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С.
/оправомощена със Заповед № РД-01-131 / 22. 03. 2007 г. на директора на ТД на НАП

С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периода: 01. 03. 2007 г. – 30. 04. 2007 г., 01. 06. 2007 г. – 30. 06. 2007 г., 01. 09. 2007 г. – 30. 10. 2007 г., 01. 12. 2007 г. – 31. 12. 2007 г., 01. 02. 2008 г. – 28. 02. 2008 г. и 01. 12. 2008 г. – 31. 12. 2008 г. Ревизията е следвало да приключи до 07. 07. 2011 г. Ревизията е повторна във връзка с отменително решение № 499 / 19. 03. 2011 г. на директора на дирекция „О.“.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1103921 от 21. 07. 2011 г., връчен на пълномощник на дружеството на 28. 07. 2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. 2 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1103921 / 27. 07. 2011 г., е определен А. К. К., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ №[ЕИК] / 21. 09. 2011 г., връчен на пълномощник на дружеството на 30. 09. 2011 г.

С жалба вх. № 53-06-3695 / 14. 10. 2011 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 2328 / 20. 12. 2011 г. на директора на Дирекция „О.“ – С., ревизионния акт е потвърден. Решението е връчено на 16. 01. 2012 г.

С жалба, вх. № 53-02-47 / 02. 02. 2012 г., депозирана по пощата на 30. 01. 2012 г. (видно от клеймото на пощенския плик – стр. 65), е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА №[ЕИК] / 21. 09. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 2328 / 20. 12. 2011 г. на директора на Дирекция „О.“ – С., на жалбоподателя [фирма], е отказано право на приспадане на данъчен кредит в обща размер на 62 000 лв. и лихви за забава, както и са определени задължения в размер на 7 064,71 лв. във връзка с предварителни договори за продажба на недвижими имоти.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 5 000 лв. по фактура № 41 / 26. 04. 2007 г. с предмет „авансово плащане по договор за тв. реклама в оператор „Р. ТВ“ от 26. 04. 2007 г.“, издадена от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес. Въпреки това се е явило упълномощено лице, което е представило част от изисканите документи.

По делото е представен договор за телевизионна реклама от 26. 04. 2007 г. между

[фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, с който изпълнителят се е задължил да организира и следи за излъчването на рекламен видеоклип, представляващ и популяризиращ дейността на възложителя в програмата на телевизионен кабелен оператор „Р. ТВ”.

С договор от 27. 04. 2007 г., [фирма], е възложило посочената по – горе дейност на [фирма]. Представена е и фактура № 113 / 27. 04. 2007 г. с данъчна основа 24500 лв. и ДДС в размер на 4900 лв. издадена от [фирма] на [фирма], по повод горепосочения договор.

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която без проверка в счетоводството на доставчика, тъй като същият не е открит, на базата на представените по делото документи е установено, че фактурата е заплатена в брой като е приложен фискален бон. В същото време от информацията налична по делото не може да се направи извод за техническата и кадрова обезпеченост на дружеството. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си обаче не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

Независимо от счетоводното им отразяване на фактурата, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Изводът, който може да се направи е, че не винаги наличието на издадени данъчни фактури означава и наличие доставка.

Видно от предмета на договора, между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, изпълнителят се е задължил само да организира и следи за излъчването на рекламен видеоклип. Именно и тази дейност впоследствие е превъзложена на [фирма] с договор от 27. 04. 2007 г.

В същото време няма никакви доказателства за начина на изпълнението на тази дейност по организиране и следене за излъчването на рекламен видеоклип. В тази връзка е неотнормима към спора представената спецификация от [фирма] за 100 излъчвания за периода м. 05. 2007 г. на рекламен видеоклип, представляващ дейността [фирма] в ефира на кабелен оператор „Р. ТВ”. Действително, въз основа на тази спецификация, може да се предположи, че действително е излъчва видеоклип, но това не доказва извършената от [фирма] дейност по организирането и следенето за излъчване на този рекламен видеоклип.

По делото няма данни, в какво точно се състои тази дейност и как точно е извършена, за да е налице доставка на услуга, за което впоследствие са издадени и процесната фактура.

В случая не е налице договор за изработване и излъчване на рекламен видеоклип, нито евентуално за продажба на рекламno време, тъй като предмета на договора между [фирма] и [фирма], е пределно ясно очертан в т. 1 от договора от 26. 04. 2007 г.

Видно от заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, на вещото лице не е представен рекламния клип, като такъв не е наличен и по делото.

Следва да се отбележи освен това, че от страна на [фирма] е издадена на [фирма] фактура № 1158 / 21. 05. 2007 г. (стр. 149 от приложението), която е с предмет реклама в „ринг ТВ” и е с данъчна основа от 1000 лв. и ДДС в размер на 200 лв. Посочените суми съществено се различават от сумите, по фактурите от [фирма] към [фирма] и съответно от това дружество към [фирма], като както беше отбелязано по-горе няма никакви доказателства за извършената от тези дружества дейност, в какво се състои тя и по какъв начин е увеличила доставната стойност на предлагания

продукт, поради което съдът счита, че в случая издадената фактура не доказва наличието на реална доставка.

Съдът намира за неоснователно позоваването в жалбата на Решение № 10584 / 14. 07. 2011 г. по адм. д. № 1325 / 2011 г. по описа на ВАС, където са разгледани сходни доставки. Видно от мотивите на решението, по това дело са били налични доказателства за изготвяне на рекламен клип, каквито обаче липсват по настоящото дело. Доколкото всяка доставка си е отделна сама за себе си, не може автоматично да се приеме, че след като по друго дело било доказано реалност на такава доставка, такава е налице и по настоящото дело, а и освен това доводи за липсата на каквато и да е доставка от страна на [фирма] и [фирма] са изложени в Решение № 3396 / 12. 03. 2013 г. по адм. д. № 7250 / 2012 г. по описа на ВАС.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 57 000 лв. по фактури : № 41/30.03.2007 г., № 63/11.09.2007 г., № 67/18.09.2007 г., № 74/26.09.2007 г., № 166/17.12.2007 г., № 181/28.12.2007 г., № 211/04.02.2008 г. и № 460 / 31. 12. 2008 г. (последната фактура не е посочена в решението на директора на Дирекция „О.“, но същата е посочена в РА, като се отказва данъчен кредит и за нея в размер на 5000 лв.), с предмет на сделките - плащания по договор за реклама, издадени от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес. Въпреки това се е явило упълномощено лице, което е представило част от изисканите документи.

Представени са заверени копия на издадените първични документи, договор от 04.02.2008 г. за телевизионна реклама, сключен между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/, с предмет на договора изпълнителят да организира и следи излъчването на рекламен видеоклип на [фирма] в кабелен оператор „Канал 0” за срока в договора от 01.04.2007 г. до 30.04.2007 г. Поръчка за телевизионна реклама от 31.07.2007 г. между [фирма] и [фирма], ЕИК[ЕИК] за излъчване на рекламен видеоклип/заставка на [фирма] в кабелен оператор „Канал 0” за 150 излъчвания за периода от 01.04.2007 г. до 30.04.2007 г. с определено дължимо възнаграждение в размер на 35 100,00 лв. с включен ДДС. Представена е и фактура № 78/31.03.2007 г. издадена от [фирма] на [фирма]. Договор за излъчване на рекламен видеоклип от 03.09.2007 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/, с предмет на договора - изпълнителят да организира и следи излъчването на рекламни видеоклипове на [фирма] в кабелен оператор „Канал 0” с определен общ брой на излъчванията 250 и определен бюджет за финансиране 180 000,00 лв. Изпълнението на договора е превъзложено на [фирма], с ЕИК[ЕИК] за излъчване на рекламен видеоклип/заставка на [фирма] в кабелен оператор „Канал 0” с определен бюджет за финансиране 175 500,00 лв.

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която без проверка в счетоводството на доставчика, тъй като същият не е открит, на базата на представените по делото документи е установено, че фактурата е заплатена в брой като е приложен фискален бон. В същото време от

информацията налична по делото не може да се направи извод за техническата и кадрова обезпеченост на дружеството. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си обаче не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

Независимо от счетоводното им отразяване на фактурите, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Изводът, който може да се направи е, че не винаги наличието на издадени данъчни фактури означава и наличие доставка.

Видно от предмета на договора, между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, изпълнителят се е задължил само да организира и следи за излъчването на рекламен видеоклип.

В същото време няма никакви доказателства за начина на изпълнението на тази дейност по организиране и следене за излъчването на рекламен видеоклип. В тази връзка са неотносими към спора представените спецификации от [фирма] за излъчвания на рекламен видеоклип, представляващ дейността на жалбоподател в ефира на кабелен оператор RN „Канал 0”. Действително, въз основа на тази спецификация, може да се предположи, че действително е излъчва видеоклип, но това не доказва извършената от [фирма] дейност по организирането и следенето за излъчване на този рекламен видеоклип.

По делото няма данни, в какво точно се състои тази дейност и как точно е извършена, за да е налице доставка на услуга, за което впоследствие е издадена и процесните фактури, още повече, че както беше вече посочено, по делото не е представен този клип, нито има доказателства в какво се състои той.

В тази връзка в хода на ревизията е извършена насрещна проверка на [фирма], като в указания срок са представени изисканите документи във връзка с проверката. Установено е, че фактура с № 78/31.03.2007 г. е включена в дневника за продажбите за периода. От представените документи е установено, че предмет на сделка по посочената фактура е извършено авансово плащане по Договор за телевизионна реклама от м. 03.2007 г. за клиент [фирма] в ТВ оператор „Канал 0” за 150 броя излъчвания с единична цена 195,00 лв. Плащането е по повод организиране и излъчване на рекламен видеоклип, популяризиращ дейността на фирма [фирма] в програмата на кабелен оператор „Канал 0”. Представена е поръчка за ТВ Реклама от 31.03.2007 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/, с определено възнаграждение в размер на 35 100,00 лв. с включен ДДС. Представена е заявка за излъчени видеоклипове за периода м. 04.2007 г. Представена е фактура № 547/22.05.2007 г. издадена от [фирма] на [фирма] за рекламno време за м. 04.2007 г. с данъчна основа в размер на 400,00 лв. и ДДС в размер на 80,00 лв. Рекламният клип е излъчен в кабелния оператор в рамките на закупеното от [фирма] рекламno време, съгласно Договори за предоставяне на рекламno време с [фирма]. Изготвено е ИПДПОЗЛ изх. № 2495/04.05.2011 г. до [фирма] /правоприемник на [фирма]/, с което са изискани документи от дружеството.

Представен е Договор от 20.12.2006 г. сключен между [фирма] и [фирма] за рекламno време за периода 01.01.2007 г.-31.12.2007 г. с определено месечно възнаграждение 300,00 лв., заявки за излъчване на рекламни клипове за периода 01.04.2007-30.04.2007 г., с възложител [фирма], от които е видно че за рекламno продукт [фирма] са отбелязани 150 излъчвания. Представени са и издадени фактури на [фирма]. Разплащането по процесните фактури е по банков път.

Видно е, че цената на услугата „предоставяне на рекламno време”, предоставяна от

[фирма] на [фирма] се различава съществено от цената на същата услуга, предоставяна от [фирма] на [фирма] и от [фирма] на [фирма], която е многократно по-висока от първоначалната.

В същото време, няма никакви доказателства за извършената от тези дружества дейност, в какво се състои тя и по какъв начин е увеличила доставната стойност на предлагания продукт, поради което съдът счита, че в случая издадените фактури не доказват наличието на реална доставка.

В тази връзка съдът счита за неотнормено към спора, частта от заключението на вещното лице, касаещо кадровата и ресурсна обезпеченост на [фирма], доколкото предмет на спора е възможността на [фирма] да извърши процесните доставки.

В хода на ревизията е установено освен това, че част от дейността на [фирма], по повод сключени договори с „В. рейт“, е превъзложена на [фирма]. Представени са фактури издадени от [фирма] на [фирма], с номера: № 149/13.09.2007 г., № 156/19.09.2007 г. и № 166/28.09.2007 г.

При проверка в информационната система на НАП е установено че дружеството е отразило издадените фактури в дневник продажби. Разплащането по фактурите е извършено в брой, за което са представени дневни финансови отчети по административната преписка. Представено е пояснение, че предмета на проверяваните фактури са извършени плащания по Договори и Поръчка за ТВ реклама между [фирма] и [фирма]. Плащането е по повод организирането и излъчването на рекламен видеоклип в ефира на „Канал 0“. Рекламния клип е излъчен в рамките на закупено рекламno време за [фирма] от [фирма]. Рекламния видеоклип/заставка е изработен от „Канал 0“. Представени са спецификации за излъчване на рекламни форми, които са издадени от самия кабелен оператор.

Представен е Договор за излъчване на рекламен видеоклип от 13.09.2007 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/. Предмет на договора е да организира и следи за излъчването на рекламен видеоклип на [фирма] в програмата на кабелен оператор „Канал 0“. Съгласно Договора видеоклипа следва да се излъчи от 01.10.2007 г. до 31.12.2007 г. Цената на рекламната кампания е в размер на 175 500,00 лв.

Представена е заявка за излъчване на рекламни клипове/заставки в програмата на „Канал 0“ с възложител - [фирма] и изпълнител - [фирма], за периода 01.10-31.10.2007 г.; 01.11-30.11.2007 г.; 01.03-31.03.2008 г. Представен е договор за представяне на рекламno време от 15.05.2007 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/. Представени са фактури издадени от [фирма] на [фирма], съгласно договора: ф-ра № 1359/04.01.2008 г. с данъчна основа 400,00 лв. и ДДС в размер на 80,00 лв.; № 1202/05.12.2007 г. с данъчна основа 400,00 лв. и ДДС в размер на 80,00 лв.; № 1614/08.04.2008 г. с данъчна основа 500,00 лв. и ДДС в размер на 100,00 лв.; № 1119/05.11.2007 г. с данъчна основа 400,00 лв. и ДДС в размер на 80,00 лв.; № 746/30.11.2007 г. с данъчна основа 650,00 лв. и ДДС в размер на 130,00 лв., с предмет на доставка - изработване на рекламни видеоклипове.

Представен е и Договор от 15.05.2007 г. сключен между [фирма] и [фирма], за рекламno време за периода от 01.06.2007 г. до 31.12.2007 г., с определено възнаграждение 2 640,00 лв. Заявки за излъчване на рекламни клипове за периода 01.10.2007-31.10.2007 г. с възложител [фирма].

От предходният доставчик [фирма] не са представени и конкретни доказателства за извършени допълнителни услуги във връзка с изработването и излъчването на

рекламните материали, водещи до завишаване цената на предоставеното рекламно време.

Предвид изложеното, поради липсата на доказателства къде, как и от кого са изработени рекламните видеоклипове и не е доказан начина по който е формирана цената на услугата, съответно нейното реално извършване, не може да възникне правото на приспадане на данъчен кредит.

В този смисъл за сходни доставки, са изложени мотиви и в Решение № 4487 от 07.04.2010 г. на ВАС по адм. д. № 1157/2010 г., I отд. и Решение № 4775 от 5.04.2011 г. на ВАС по адм. д. № 10628/2010 г., I отд.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

Във връзка с начислените лихви за получените от дружеството суми /капаро/, по предварителни договори за покупко-продажба на недвижими имоти:

С оспорения РА, за периодите 01.03.-31.03.2007 г. и 01.06.-30.06.2007 г. е доначислен ДДС в размер съответно 14 668,73 лв., и 28 783,29 лв. или общо 43 452,02 лв., като след това органът по приходите намалява декларираните от лицето резултати за периодите 01.10.-31.10.2007 г. и 01.12.-31.12.2007 г. съответно с 20 634,00 лв. и 22 818,02 лв. или общо същата сума от 43 452,02 лв.

От страна на ревизиращия екип е установено, че през месеците март и юни 2007 г. дружеството е сключило предварителни договори за покупко-продажба на недвижими имоти, по които е платено капаро в съответните размери, посочени в акта, върху които не е начислен ДДС от страна на продавача, поради което на основание чл. 25, ал. 7 от ЗДДС е начислен данък в посочените размери.

За периода 01.10.-31.10.2007 г. е установено, че е издаден НА от 06.06.2007 г., с който е извършена продажба на УПИ и апартамент на две нива, за което е издадена фактура № 81/01.10.2007 г. с начислен ДДС за периода 20 634,00 лв. и данъкът е отразен в подадената от лицето справка-декларация за периода. Предвид това органът по приходите посочва, че този данък е следвало да бъде начислен за периода месец юни 2007 г., което е направено при ревизията, поради което за периода 01.10.-31.10.2007 г. при деклариран данък за внасяне в размер на 11 286,00 лв. резултата за периода е установен на данък за възстановяване в размер на 9 348,00 лв.

За периода 01.12.-31.12.2007 г. е установено, че два от предварителните договори за покупко-продажба на недвижимите имоти, по които е платено капаро през периодите месец март и юни 2007 г. и е начислен през тези периоди данък върху получената капаро са прекратени и капарото е върнато. Със сумата от 22 818,02 лв. е намален установения резултат за периода. В случая начисляването и след това сторнирането на данъка от страна на органа по приходите не води до установяване на по-големи задължения за ревизираното лице, а само се отразява на начислената лихва.

За периода 01.12.-31.12.2008 г. е установено, че дружеството е издало НА от 02.12.2008 г. за продажба на паркомясто, но е издало фактура по тази сделка на 24.04.2009 г. с начислен ДДС в размер на 1 500,00 лв. Предвид това при ревизията е начислена само лихва за времето от 15.01.2009 г. до 14.05.2009 г. в размер на 68,48 лв.

Жалбоподателят оспорва обаче извършените корекции с мотива, че в случая се касае за задатък, поради което така получените суми са необлагаеми по ЗДДС. В тази връзка се цитира писмо № 24-34-351/02.01.2008 г. на НАП и Решение на Съда на европейските общности.

Съдът намира жалбата за неоснователна, в тази си част, по следните съображения: Установено е, че дружеството е сключило Предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 25.03.2007 г. с М. Р. П., съгласно който продавачът продава на купувача своя собствен недвижим имот, а именно: апартамент № 6, изграден в груб строеж в Блок I, в УПИ № I - 1,783, в квартал 1 по плана на [населено място], местността „в.з. Г. – А.". Съгласно т. 3 на договора „Купувачът заявява, че купува имота описан в пункт първи за продажна цена в размер на 180 000,00 лв., която сума се заплаща от купувача на продавача, както следва: сумата от 45 000,00 евро се заплаща от купувача на продавача като капаро на датата на подписване на договора.

В случая капарото има характер на частично авансово плащане, освен в случаите когато е преведено по нарочна сметка и същото обуславя изискуемост на данъка, в случай, че доставката е облагаема. На основание чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, когато преди да е възникнало данъчно събитие се извършва цялостно или частично авансово плащане по доставката, данъкът става изискуем при получаване на плащането /за размера на плащането/, с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка.

Принципно правилни биха били мотивите в жалбата, в случай, когато се касаеше за задатък в смисъла му по чл. 93, ал. 1 от ЗЗД. В такъв случай, същия би имал ролята на доказателство, че е сключен договорът и обезпечава неговото изпълнение, но в конкретния случай, даденото капаро се приспада от окончателната цена и е безспорно, че същото представлява авансово плащане, а не е само обезпечаваща гаранция за изпълнението.

В същото време, всяко данъчно задължение е дължимо в определен от закона срок в случая в срока, визиран в чл. 89, ал. 1 и 2 от ЗДДС. Данъчните задължения стават изискуеми след изтичане на законоустановения срок за доброволно изпълнение. При невнасяне на данъка в този срок, жалбоподателя изпада в забава и дължи лихва от момента на забавата до момента на ефективното му внасяне от данъчно задълженото лице /чл. 1 от ЗВДТДПДВ/ и постъпване на данъка в съответната сметка на ТД на НАП или извършване на прихващане от органа по приходите.

По изложените съображения, жалбата в тази си част е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което се равнява на 1 413,76 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт №[ЕИК] / 21. 09. 2011 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 2328 / 20. 12. 2011 г. на директора на Дирекция „О.”-С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица] - партер, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. направените по делото разноски в размер на 1831 (хиляда осемстотин тридесет и един) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: